

NOCTURN SOFERT

Un massís d'objectes esmolats per les tortures,
galàpats amb estridències verinoses d'aiguardent,
pont, camí, enllaç entre poema i tenebra,
límpida deu sense somnis o mosaic esbrinat.

Tantes condemnes, càlides o fredes, a la carta,
que escalonen milers d'eixutes maniobres,
vibràtils arcans que només l'instant commou
quan refusa el conhort, la ficció de les aus!

Endins: les arriscades experiències que cerqueu,
les formacions en solució de verdes taumatúrgies
inútilment pensades, inútilment dolgues i retretes
com l'errata de la nostra vida avui en blanc.

Mons, universos pletòrics de capacitats perdudes,
aspiració al dolor, al lent filaberquí
d'espivals rompudes, refetes i trencades
com un serpent que la freixa obliga –i es venja.

Isolada dèria de nits mortes, naufragi d'ecos,
malversada simfonia d'averanys orbs,
de tempestes passives, precises, subtils:
captiva suggestió opaca de portes tancades.

Insinuar, seduir sense obstacles, sense brida.
Avenir-me a tantes tendències exhaurides
en les vanes esperes inoportunes d'horari,
a tants lladrucs que em foragitaren amb cobejança!

Els matins solitaris darrera clau i pany
i llur udol d'evasions que s'empaiten embogides,
sostre contra sostre, a repèl de la llum,
per les pistes brunes de la sorra: rellotge.

I l'esfondrament, grotesca metamorfosi,
inversa metamorfosi de titella rendit...
Calma, calma! Calma! L'alba sense testimonis,
rodona –creu del mantell de la nit.

(Del llibre *Els tentacles*, 1945)

Eixit d'amor, esgoto una nissaga
en el meu cor i curo a poc a poc,
del meu dolor nascuda en algun lloc,
d'una altra raça, experta però vaga,

avui present de cendra en aquest roc
on sóc per sempre arrel que s'embriaga:
sinistre anat, nodreixo d'una plaga
els àvols sers vinguts d'un altre foc.

També fidel per sempre a llur mesura,
l'engany del jorn és límit al meu clos;
mes altres veus que em prenen per pastura

vindran encara, a lleure de llurs plors,
a fer-me centre inhàbil de la usura
que el temps reclama al joc de cada cos.

(Del llibre *He provat un gest amarg*, 1952)

No callo mai, cercador de ressons
i criatures d'aire.

O com visc sota meu i pertorbat,
dansarí que minva facultats,
vertigen a punt de joc,
escuma sense aigua!

Només el silenci.

I si vibra
 au cega de celísties,
si vibra una corda elemental,
com tot reposa
 i com espero
des dels camps infinits empresonat!

Digues què vols
 i qui respon,
si del silenci voles
 o vols,
o simplement esperes
sense pare i sense llar.

(Del llibre *Esberla del silenci*, 1956)

COMIAT

A prop l'un de l'altre

l

g
s'apinya

l

o

p

d

en aquest instant

u

c e

e

n f

t a

r e

e l'esguard més intens

c

o b

r e

d s

s

m

é

s

d q

o u

lenta l'estreta de la mà

ç

e
m
p
r
e
s
o
n
a

l'
i
m
p
o
s
s
i
b
l
e

Perdurar!

s

u
n

c
r
i
t

m
é
s

p
a
t

perquè calla i sanglota

t
i
c

Inútilment

l

r

e

q

a l'abisme del futur

l

a

o

n

t

g

n

e

el cor ens lliga

m

e

é

n

s

s

e

m

p

e

n

y

1938 (Del llibre *Addenda*)